

Sidste søndag efter trinitatis

Es 65,17-19; 2 Thes 2,13-17 og Matt 25,31-46

Kirkeåret slutter med et kig ind i fremtiden og med et kald til os om nu og her at leve ansvarsfuldt, gøre det rette og have øje for hinanden. Jesu forkyndelse retter sig således både mod en fremtid, hvor vi skal stå til ansvar over for Gud, og et nu, hvor vi skal være opmærksomme og tage ansvar for hinanden.

Når Jesus forkynder verdensdommen, og han skildrer, hvordan Menneskesønnen skal komme i sin herlighed for at dømme, velsigne og forbande, skille fårene fra bukkene, da maler Jesus ikke blot et kraftfuldt og dramatisk billede op af en uvis og domsfyldt fremtid. Han opfordrer os også indirekte til at tage ansvar for vores næste.

For hvem er det, Menneskesønnen velsigner, og hvem er det, som går en himmelys fremtid i møde? Hvilke kriterier ligger Menneskesønnen for sin dom?

De velsignede er dem, siger Jesus, som gav ham at drikke, da han var tørstig, mad, da han var sulten, klæder, da han stod nøgen, og det er dem, der tog sig af ham, da han var i nød.

Og de forbandede er dem, som ikke tog imod den nøgne og ikke tog imod den fremmede.

Dommen står således i forhold til, ja er forbundet med det liv, vi lever med hinanden.

✠

Det tankevækkende ved Jesu tale om verdensdommen er imidlertid, at både de, der velsignes, og de, der forbandes, spørger Menneskesønnen: "Hvornår så vi dig som

en fremmed og tog imod dig? Hvornår så vi dig syg?" Hverken de velsignede eller de forbandede har altså tidligere set eller opdaget ham. Han må overfor både fårene og bukkene, de velsignede og forbandede sige det samme: "Alt, hvad I har gjort mod en af mine mindste brødre, det har I gjort mod mig". "Alt, hvad I ikke har gjort mod en af disse mindste, der har I heller ikke gjort mod mig".

Det er ganske afslørende, så blinde alle er. Hverken den ene eller den anden kan se Menneskesønnen, og dermed se, hvordan vi mennesker er skabt i Guds billede, hvordan vi hører sammen i vores svaghed og også er forpligtet på hinanden.

Er det vores hårde eller bange hjerter, som gør os blinde? Er det travlheden, hastværket og det tempofyldte liv, som dikterer vores krops bevægelser og vores øjnes hvileløse flakken, og som gør, at selv, når vi rækker vores hænder ud efter den svage, så sanser vi ikke den, vi hjælper? Eller er det, fordi vi er så forgabt i os selv og nytten af vores egne handlinger, at andre mennesker kun bliver til skygger for os? Eller er det modløshed, som svækker både vores kræfter til at hjælpe og gør os så ude af stand til at gribe ud efter vores omverden?

Jeg ved det ikke, men det er afslørende, at alle i Jesu forkyndelse af verdensdommen, både de velsignede og de forbandede, ikke kan se, hvor de har mødt Menneskesønnen før.

Samtidigt er det så netop den samme blindhed, som giver mig en vis fortrøstning. For ligeså afslørende det er, at vi ikke kan se Menneskesønnen og dermed Guds spor i verden, ligeså befriende er det at vide, at vi altså ikke selv kan se og vurdere, hvornår vi har gjort tilstrækkeligt godt til at stå blandt de velsignede ved dommen.

Hvis jeg kunne regne på fremtiden og kriterierne for Guds dom, så ville jeg jo vide helt og fuldt, hvad der skulle til for at stå på fårenes side, og jeg kunne da støt og roligt arbejde på at blive blandt de velsignede, blive får, og jeg ville måske endda selv kunne hjælpe lidt til, søge hen til lågen ind til Guds himmelske enge. Men Jesu forkyndelse om verdensdommen tydeliggør, at det kan jeg ikke. Hverken den velsignede eller den forbandende kan se, hvad er det udslagsgivende for dommen.

Det er ikke os og vores domme, som gælder, når alt kommer til alt. Gud er dommeren, og vi skal leve i tillid til og turde håbe på, han er en nådig dommer.

¤

Gud er dommer over levende og døde, begynder en nyere dansk salme. Det er sandt, for dommen hører ikke blot de sidste tider til. Dommen er over os hele ugen.

Dommen står over os ikke som en paddehattesky på himlen eller som angstfyldt trussel om kommende terror og krig. Og dommen er heller ikke kun en daglig afsløring af vores manglende hjerte og selvdestruktive trang.

Guds dom følger os hver eneste dag, og den minder os først og sidst om, hvem vi er, og hvad vi skal. Det sidste gør Jesus helt tydeligt og klart: vi skal se Menneskesønnen, og vi skal se ham i den mindste, i ham og hende, som har hjælp behov.

Vores eget liv er skrøbeligt og vores motiver for at handle, som vi gør, er oftest tvetydige. Men alle vore mangler til trods, så er der et kald i dommen, som er enkel og klar: kast dig ud i livet, hav øje for din næste, Menneskesønnen i verden.

Biskop Elof Westergaard
Korsbrødregade 7
DK-6760 Ribe
eve(at)km.dk